

אחת, שתיים, שלוש, צד מלוא

לימור בר נתן

בין המחשב, הטלוויזיה וה"ובקינד", נעלמו משחקי הילדות של פעם ששיחקנו אנו כילדים בשכונה. שלומי איילון, תושב שהם, החליט להחזיר את משחקי השכונה לילדים, אבל מי שנדלק על הרעיון היו בעיקר ההורים שלהם, שמגיעים בקביעות ל"עמודו", "תופסת" או משחקי כדור, טועמים ופלים וקופצים כמו ילדים. לא מאמינים? תבואו לאיזה "קלאס" מחר בערב...

הציבוריות והמשטחים הפתוחים ברחבי שהם, שלא הומים מהורים וילדים המשחקים במשחקים מעין אלה - הם עדות די משכנעת לכך שלא הוצאתם את זה לפועל. מי שהחליט לקום ולעשות מעשה ולהחזיר את משחקי השכונה של פעם הוא שלומי איילון, 39, תושב שהם, אבא של רום, ליה ואופיר ובעלה של מירב, מהנדס תעשייה וניהול וסופר ילדים. "אני מרגיש שנגולה מהילדים שלנו השכונה של פעם", אומר איילון. "לכל ילד יש בית עם גינה משלו, והקשר פעמים רבות מסתכם בהיכרות עם הפנים של השכן בבית ליד. יתרה מזאת, ילדי המאה ה-21 הם ברובם המכריע סטריליים, מרופדי פינוקים, מוקפי קירות, טלוויזיה, מחשב, משוללי טבע ומרחבים פתוחים. זה אולי יישמע משונה, אבל דווקא בניגוד לעבר, אז לחלק ניכר מההורים לא היתה יכולת לתת - לא מבחינת זמן ולא מבחינת אמצעים, אני סבור שהילדים של

לכו איתי לכמה דקות אחורה בזמן, אל הילדות שלנו. "אחת שתיים שלוש דג מלוח", "עמודו", "תפסוני", "מחניים", "שלושה מקלות". מתחיל להישמע לכם מוכר? נזכרים בכל אותם אחרי צהריים (רק מהשעה 4 כמובן, כי הרי בין 2-4 צריך לנוח...). שבילינו בשכונה, עם עוד המון ילדים, עושים כמעט את הדבר היחיד שילדים צריכים לעשות: לשחק!

נכון, היינו ילדים וזה היה מזמן, אבל לאן לעזאזל נעלמו כל אותם משחקי ילדות? מי החליט שאת הילדות של הילדים שלנו הם צריכים להעביר מול המחשב, ערוץ הילדים, טלנובלות בספרדית כמודל חיקוי לרומנטיקה ואהבה, וחיות מחמד ששם המשפחה של כולן הוא וובקינד, ושגם אותן מגדלים בתוך המחשב? גם אם חשבתם על זה, שאפשר לשחק גם קצת קלאס, "הנדס-אפ" ו"דודס" בחוץ, הגינות

שלומי איילון

בימי הולדת, ימי גיבוש ובמסיבות סיום, ואפילו במסגרת חברות עסקיות. ואז איילון הבין שהוא מתחיל לעבוד, כנראה, במה שבעיניו נראה כמו סוג של ציונות, ושבא מהמקום הכי אמיתי שאפשר.

כולכם ניצחתם

בשלב הבא, כשיותר ויותר הורים רצו גם הם לשחק "עמודי", "תפסוני" ולקפוץ בחבל, החליט שלומי איילון לקיים מפגשי מבוגרים בערב. מה שהיה אמור להיות שעה של משחק בגן היובל, הסתיים רק בחצות, כשהבייביסיטר כבר היתה צריכה ללכת והזעיקה את הילדים הגדולים לחזור הביתה.

"מדהים לראות את המבוגרים משחקים ממש כמו ילדים", הוא אומר בחיוך.

אם הייתם רואים אותנו, אגב, משחק בעצמו או מנחה את אחד ממפגשי המבוגרים - היה

ברור לכם בדיוק איפה נמצא הילד שבו. "משחקי שכונה מתאימים לכל מי שיכולים להוריד מחסום ולחזור להיות ילדים", הוא אומר. "אמר לי מישהו בעל מקצוע מכובד, שהוא מתבייש לבוא כי הוא משחק ממש כמו ילד, ולא היה רוצה שהקליינטים שלו יראו אותו כך. אמרתי לו -

להפך, שיגיע חופשי, אבל הוא עוד לא הגיע. יש בחבורה של המשחקים אנשים מקסימים, שנהנים לשחק ולהשתולל, ומגיעים קבוע לכל מפגש. בין המשחקים מקשקשים קצת, שותים אייס קפה, ויחד עם זאת עושים המון עבודה בערב כזה".

מה שיפה אצל מבוגרים ושלא קיים אצל ילדים, הוא

פעם עשו חיים. היום יש הרבה יותר אמצעים ויותר מודעות, אבל עדיין יש פחות תוצאות וכיף כשמסתכלים על הילדים. יש יותר, אבל ילדים מקבלים פחות".

החיבור של שלומי איילון לילדים הוא הדבר הכי טבעי בעולם עבורו. "עוד מאז שהייתי ילד, אני אוהב לשחק בחוץ. מהרגע שילדי נולדו ונהגתי להגיע איתם לגינה, אמהות ששהו שם עם ילדיהן נהגו לשאול אותי אם אני בייביסיטר וביקשו לשריין אותי מראש", הוא צוחק. "במשפחה שלנו תמיד

צביקה מתאצן בקפיצה לגובה

איפה, איפה, איפה הכדור?

ברור שבאיזשהו שלב הילדים יוצאים עם שלומי לגינה, וההורים יכולים לשבת בשקט ולנוח. האהבה הרבה שלי לילדים והקשר המדהים שיש לי איתם ומאידך גם הצער על כך שהילדים שלנו לא זוכים לראות את מורשת הילדות המפוארת שרובנו גדלנו עליה - כל אלה הניעו בי צורך לחשוף את משחקי הילדות של פעם, המשחקים 'שלנו', לילדינו. מהערכים שעליהם גדלנו, קיבלנו תושייה, עבודת צוות, אינטראקציה, כושר אלתור, יכולות חברתיות וכיף אמיתי. אני רוצה שגם הילדים של היום, יחיו וירוצו וישחקו. לא רוצה שהילדים שלי יגדלו ויחפשו באינטרנט מה אנחנו עשינו בתור ילדים".

מכאן, הדרך לקום ולעשות מעשה, היתה קצרה. הוא התחיל מפנייה להורי "גן צבעוני" בשהם, שם שוהה גם הילד הפרטי שלו, והזמין את ילדי הגן לשחק משחקים של פעם. ההיענות היתה מלאה, וההורים שמחו להביא את הילדים לשחק. הורים וילדים התחילו להגיע, הפידבקים והפרגון היו גורפים, ונוצר הפנינג אמיתי. השמועה עברה מפה לאוזן, וגם בכיתות ובגילאים אחרים כבר הגיעו פניות לשלומי לפתוח חוגים, לארגן פעילויות

איווט מתכוננת לתפוס את הכדור תוך כדי משחק "21"

זהירות! תופסת שרשרת. זה הזמן לברוח

שלומי איילון: "מה שיפה אצל מבוגרים, שלא קיים אצל ילדים, שהוא מעבר לנוסטלגיה זה ליהנות מהמשחק נטו בלי להגיד ניצחתי או לא. יש תחרויות, אבל יודעים לפרגן גם אם הפסדנו. אצל ילדים תחרויות מאוד חשובה, ואני צריך לתת לה מינון נכון"

עבודה על ריצה, סיבולת לב ריאה וקואורדינציה. אין ספק שבהשוואה למי שלא עושה פעילות, זה משפר יכולת. למשל קפיצה בחבל - יש כאן קואורדינציה של לדעת מתי לקפוץ ומתי לצאת, לתזמן את הקפיצה יחד עוד משתתפים, מפעילים שריר ירכיים, וזו עבודה אירובית מצוינת".

הביקוש ליוזמה הספונטנית של שלומי איילון לצאת ולשחק רק עולה. פעם בשבועיים הם נפגשים, קבוצה של מבוגרים שמחים, ועם הזמן אנשים כבר רוצים לשריין מועד ולהגיע.

מסביר - זו היכולת ליהנות מהמשחק נטו בלי להגיד ניצחתי או לא. "יש תחרויות, אבל יודעים לפרגן גם אם הפסדנו. אצל ילדים תחרויות מאוד חשובה, ואני צריך לתת לה מינון נכון. אם משחקים 'שלושה מקלות', אני לא ארחיק יותר מדי את המקלות, כדי שלא יהיו יותר מדי פסולים או מרימים. אעצור את המשחק כך שגם הילד החלש ביותר יוכל לשחק ואומר להם: 'כולכם ניצחתם!'"

אנשים מתייחסים לפעילויות שלו כמו אל חוג ספורט. "זה בהחלט משפר ביצועים, יש

"אני מזמינה אותך לקפוץ איתי ..."

שלומי איילון: "אני מרגיש שנגזלה מהילדים שלנו השכונה של פעם. לכל ילד יש בית עם גינה משלו, ואתה אולי מכיר את הפנים של השכן בבית ליד. יתרה מזאת, ילדי המאה ה-21 הם ברובם המכריע סטרייליים, מרופדי פינוקים, מוקפי קירות, טלוויזיה, מחשב, משוללי טבע ומרחבים פתוחים"

הייתי. ככתבת לוחמת, המחרפת נפשה עבור קוראי "שהם פלוס", לבשתי את הטייץ השחור, נעלתי נעלי התעמלות, נפרדתי מהבעל, הילדים והמחשב ו... הלכתי לשחק. הקטנצייק שלי לא הצליח להבין למה אני הולכת לשחק בחוץ בלילה במקום לשחק איתו (והאמת היא שגם אבא שלו עשה קולות דומים), אבל כתבת שטח זו כתבת שטח. צביקה, ליאת, חגית, ערן, איווט, רונן, איתי, אילן, דודו ועוד ערן - כולם הורים לילדי "גן צבעוני", השאירו את החליפות, הלפ-טופים, הכלים והילדים בבית, ובאו

המשחק, מעידים כולם, הוא פשוט שחרור אדיר וכיף. אנשים צוחקים, שמחים, פעילים, ואפילו מפעילים חשיבה ויכולות שכנוע במשחקי מעגל מדליקים כמו "משחק המאפייה" או "רוצח הקריצות".

שכונת חיים נוסח שהם

אני לא יודעת איפה אתם הייתם ביום שני בערב. אני כן יכולה לספר לכם איפה אני

צביקה כמי שאוהבת לעשות שמח - המוטו הוא פשוט לעשות כף. בלי להרגיש, עברו להן שלוש שעות של משחק. הקלוריות שהצלחנו להוריד שם הן כבר ערך מוסף. כל מי שהיה בגינת היובל באותו ערב, חזר הביתה וחיוך גדול מרוח על פניו. נכון, היינו ילדים וזה היה מזמן, אבל איפשהו לכמה שעות, שכחנו את העבודה, הילדים, הכלים שמחכים בכיור והמיילים שצריך להחזיר ופשוט שיחקנו. העובדה שאף אמה לא קראה לאף אחד מאיתנו מלמעלה בצעקה שנעלה הביתה כי כבר חושך וצריך לאכול ארוחת ערב, היתה אולי ההבדל היחיד... ■

ספורט", אומר ערן, מתכנן תחבורה במקצועו שהגיע עם חגית, אשתו. את הילדים הם אמנם השאירו בבית, אבל הם מספרים שהם משחקים את המשחקים הללו עם הילדים בבית. אצל ליאת, ראש צוות בקרת אשראי בחברת DHL, עבד הרגש שעות נוספות בכל העניין. "המייל של שלומי, שבו הוא דיבר על משחקי השכונה שנעלמו ועל הילדים של היום לעומת מה שאנחנו היינו, מאוד ריגש אותי, והציף על פני השטח את העבר. מעבר לכל דבר אחר - זה פשוט כף אמיתי. העובדה שזה גם ספורט היא בכלל מצוינת". גם אצל רונן, מנהל בחברת חשמל, שמגיע בקביעות למפגשים יחד עם אשתו איווט, שמסתמנת יחד עם

לשחק. האווירה היתה חמה יותר ממזג האוויר אפילו, ואם לרגע לא היה אקשן, אפשר היה לסמוך על צביקה שיתקע איזו בדיחה. התחלנו ב"עמודי". אחרי כמה שניות מהצד בפוזה של כתבת השטח, זרקתי את המחברת והמצלמה, והצטרפתי לחבורה. יש מצב שמאז ילדתי המפוארת בקרית ביאליק לא שיחקתי "תופסת שרשרת", "תפסוני", קפיצה בחבל ועוד המון משחקים. שלומי, מנחה את הערב בקלילות ובחן. מעבר להנאה, הוא תכנן היטב את סדר המשחקים בהרבה הגיון, הכין כדור ועזרים נלווים, וכמובן דאג לשתייה ולוופלים בטעם של פעם. "כיף להשתולל כמו ילדים וליהנות וגם לעשות קצת